

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 96/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. septembra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť D. P., bytom Z., zastúpeného komerčnou právničkou JUDr. D. Š., B. B., ktorou namietal porušenie čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 97 z 12. apríla 1999 v spojení s rozhodnutím ministra vnútra Slovenskej republiky Č. p.: KM-93/PK-99 zo 14. júna 1999, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním z 3. septembra 2002 doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 16. septembra 2002, označeným ako „Návrh na začatie konania o ústavnej sťažnosti“ D. P., bytom Z. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpený komerčnou právničkou JUDr. D. Š., B. B., požaduje vydanie nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a zrušil personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 97 z 12. apríla 1999 v spojení s rozhodnutím

ministra vnútra Slovenskej republiky Č. p.: KM-93/PK-99 zo 14. júna 1999. Týmto personálnym rozkazom bol sťažovateľ prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Po týchto rozhodnutiach podaniami zo 6. marca 2001, 10. apríla 2001, 19. mája 2001 a napokon 26. marca 2002 vždy znova požadoval od Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zrušenie personálneho rozkazu s poukazom na to, že jeho prepustenie nebolo oprávnené. Keďže jeho žiadosti neboli úspešné, obrátil sa na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý uznesením sp. zn. 5 Sž 67/02 z 1. augusta 2002 zastavil konanie o preskúmanie zákonnosti vydaných rozhodnutí s odôvodnením, že rozhodnutia nadobudli právoplatnosť ešte 18. júna 1999, a preto žaloba bola na najvyšší súd podaná po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty. Najvyšší súd pritom neprihliadol na skutočnosť, že sťažovateľ sa medzičasom domáhal zrušenia právoplatných rozhodnutí v rámci mimoodvolacieho konania. Podľa názoru sťažovateľa prepustením zo služby bolo porušené aj jeho základné právo na ľudskú dôstojnosť, osobnú česť, dobrú povesť a meno v zmysle čl. 19 ods. 1 ústavy.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sž 67/02 z 1. augusta 2002, ktoré sťažovateľ ústavnému súdu predložil, vyplýva, že najvyšší súd konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky Č. p.: KM-93/PK-99 zo 14. júna 1999 zastavil s poukazom na to, že žalobou napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 18. júna 1999, a preto zákonná dvojmesačná lehota podľa § 250b ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) na podanie žaloby uplynula 18. augusta 1999, pričom zmeškanie lehoty nebolo možné odpustiť.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť bez ústneho pojednávania.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 citovaného zákona).

Keďže sťažovateľom napadnuté rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky nadobudli právoplatnosť 18. júna 1999 a sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 12. septembra 2002, treba považovať sťažnosť za oneskorene podanú. Na tom nič nemení skutočnosť, že sťažovateľ podával návrhy na preskúmanie napadnutých rozhodnutí v mimoodvolacom konaní. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné (II. ÚS 42/01, I. ÚS 19/01).

Ďalej treba kvôli úplnosti uviesť, že z vyššie citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb namietajúcich porušenie svojich základných práv alebo slobôd je daná iba subsidiárne, a to v prípade, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z ustanovenia § 247 ods. 1 v spojení s § 248 ods. 2 písm. f) OSP sa dá nepochybne vyvodiť, že rozhodnutia správnych orgánov o disciplinárnych trestoch príslušníkov ozbrojených zborov, pokiaľ majú za následok zánik služobného vzťahu, podliehajú preskúmaniu všeobecným súdom na základe žalôb proti rozhodnutiam správnych orgánov. Na tomto závere nič nemení skutočnosť, že sťažovateľovu žalobu nemohol najvyšší súd vecne prejednať, lebo sťažovateľ svoje právo na súdne preskúmanie neuplatnil v zákonnej lehote.

Treba preto urobiť záver, že aj keby bola sťažnosť podaná v zákonnej lehote, nebola by daná právomoc ústavného súdu o nej konať a rozhodnúť.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2002